

(המשך מעמוד 35)

לחברה כשההורים שלו הם שני גברים. למרות שאני בטוח שהם ידאגו לילד לא פחות מההורים רגילים. בכל זאת, צריך לחשוב עליו ועל התמודדות שלו.

● **בלומר, בכל זאת יש בזה משהו לא טיבעי בעצם הד עובדה שאיראסטר להביא ילדים.**

אלה שני הקילוגרמים על הגב. ● **היית בצבא?**

כן. ● **ואיך הרגשת עם זה?**

בסדר גמור.

● **זה כמו שאני ארגיש אם אני אהיה בקבוצה שכולם גברים?**

אני לא יודע מה את מרגישה, אני הרגשתי בסדר גמור.

● **אתה לא נברך בשאתה צריך להתמשש בחברה של גברים?**

לא. אחרי כמה זמן בצבא זה היה נחמד מאוד. אין לי בעיה להתפשט ליד גברים, וגם לא ליד נשים, אם הן לא מרגישות מבוכה מזה.

● **קרה לך פעם שאתה ואשה התחלתם עם אותו גבר?**

כן, זה היה בשווייץ, הייתי עם הידידה הזאת שסיפרתי עליה קודם. אלמנה, עם שני הילדים שלה. היינו בבית-מלון קטן מאוד בהרים, בית של מישפחה עם כמה חדרים. היה שם עוד גבר, מאוד נאה. ישבנו כארוחת-ערב ואני הסתכלתי עליו. היא כעסה ושאלה למה אני מסתכל. אמרתי לה שאילו הייתה מסובכת את הראש, גם היא הייתה מסתכלת. היא סובכה את הראש והוא מצא חן גם בעיניה. אז החלטנו לערוך תחרות, מי יצליח לקחת אותו.

הגבר לא החזיר לנו מבטים, אבל אני, ליתר ביטחון, שמתי את המפתח עם מיספר-החדר. על השולחן בצורה בולטת, כדי שאם הוא ירצה, הוא יירדע לאן לבוא בלילה. כך ישבנו וחיכינו וחיכינו, ולא היה כלום. עד שהוא קם ועלה למעלה.

הוא עלה במעלית, וזו הייתה מעלית שעושה המון רעש. המשכנו לשבת, עד שהחלטנו ללכת לישון. היא הלכה לישון עם הילדים בחדר אחד ואני בחדר אחר, לבר.

כשקמתי, העפתי מבט למעלה למדרגות וראיתי אותו עומד שם למעלה. ליד המעקה. הוא חיך אליי ושאל באנגלית אם אני רוצה לעלות לשותת אצלו כוסית. עליתי ונשארתי שם עד הבוקר.

בארוחת-הבוקר היא הסתכלה עליי ואמרה: "לא נכון" ואני חייכתי ואמרתי: "כן נכון" היא נורא כעסה.

● **אומרים שבין שני הדימוסכואלים יש אחד שמשחק את תפקיד הגבר ואחד שמשחק את תפקיד האשה.**

אלה שטויות. אין כזה דבר. ● **בכל זאת, יש כאלה שני נראים יותר נשים, יש כאלה שמעכסים ומגזימים.**

כמו שיש נשים שמעכסות.

● **אתה אמרת שהמישחקים והחוזרים בין גברים הם כמו בין גברים ונשים?**

בדיוק אותו הדבר, בדיוק אותם המבטים ואותם המישחקים.

● **כך יש גם גברים שהם פרפרים, יש עניין של נאמנות?** בדיוק באותה המידה. יש קינאות ויש סצינות ויש פרפרים. זה עניין של אופי.

● **אתה קינאת לאשתך?**

קינאתי, אבל גם רציתי שיהיה לה טוב. זה גם עניין של ביטחון. אם יש ביטחון ביחסים, אין קינאה.

● **נהנית מהיחסים המיניים איתה?**

עצם העובדה שאני צריך לחשוב על זה אומרת משהו. זה היה חלק מן החובות שלי כבעל. חלק מהתיפקוד. היתה בזה הנאה פחות מאשר עם גברים.

● **היתה לך איתה מערכת יחסים עמוקה, כמו עם גבר?**

אחרת. זה סוג אחר של יחסים, אבל כהחלט היתה אהבה.

מימי לוי: "הוא טען שאנחנו היסטוריות!"

נמנע. ידוע בעולם כולו על מיקרים של מוות בלידה. גם ברחוב אפשר למות."

בחדש ספטמבר 1977 הת-קבלה ירושה חיימאס. תושבת רמלה. ללידה בבית-חולים אסף הרופא. כאשר התברר כי יהיה עליה ללדת בניתוח קיסרי, החליט הרופא המרדים לבצע בה הרדמה פנימאלית ולא אמר דוראלית, הנהוגה בדרך כלל בעת לידה. ההרדמה נעשתה על ידי שימוש ב-16 מיליגרם תמיסת פנטוקאין, כמות כפולה בהתחשב בגובה ובמישקל הירידת. מייד אחר-כך עזב המרדים את החדר, ואז חלה ירידה פתאומית בלחץ-הדם של הירידת. לדת, שיתוק נשימתי והפרעות בנעולת-הלב, שהביאו למותה המיידי.

אותי ומצאו כי הרופא בקיריה שכח בתוך גופי רפידה (מד). בעלי ואני ניגשנו למנהל מחלקת היולדות בבית-החולים בקיריה וסיפרנו לו מה שקרה לי. הוא דיבר אלינו בנסות. נתן לנו להבין שדברים כאלה קורים, ואף טען שאנחנו היסטוריים ומנמחים את העניין שלא לצורך.

בחדש פברואר 1985 נכנסה רותי ברידיין לחדר-הלידה בבית-החולים השרון. שלוש שעות אחר-כך נאמר לבעלה כי אשתו והוולד נפטרו. מאוחר יותר התברר כי בדרכה לשירותים התעלפה רותי, ועד שהגיעו אליה הרופאים, היא נפטרה.

הרופסור יעקב גולדמן, מנהל מחלקת הנשים בבית-החולים השרון אמר אז לחעולם הזה: זה היה מוות טרום-לידתי בלתי-

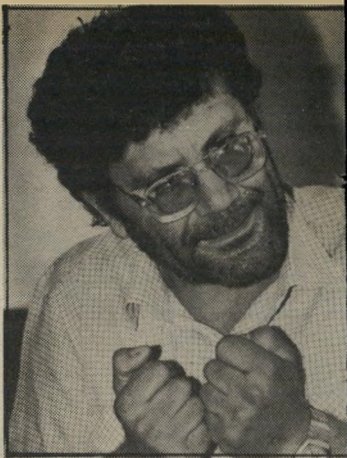
מטפלים יפה בעגל. ומזל שככה לבר, וצעקה וצרחת, עד שהתפוצצה. "כשאמרנו לי, אחרי הבדיקות, שלמזל יש בן, כבר הכנתי מוחל ואולם, הכל, כשביל ברית-מילה. ועכשיו נשארתי לבר, עם ארבעה ילדים. כלי ברית-מילה ובלי מזל.

"שאלתי את הדוקטור: אתם יודעים מה עשיתם? הרגתם את אשתי, אימללתם אותי ואת ארבעת ילדיי!" הרופאים שגרומו את המוות הזה — ייעש. אני נשבע שעד סוף חיי ועד סוף חייהם של הילדים נעשה הכל כדי לנקום את דמה של מזל!"

אחרי התייעצות עם יורשו של הרב סאלי, הרב ברוך אבוהצירא, התנגדה מישפחת תורג'מן לנתחת הגופה. משום-כך, למרות שהגישה תלונה במישטרה, לא נפתח תיק חקירה פלילי.

הרופסור פטר ורדי, מנהל בית-החולים: "בקרוב תקום ועדת-חקירה ממשלתית. עד שיפורסמו תוצאותיה, אינני מוכן לומר דבר."

כר הז מתו

רפי תורג'מן: "לנקום!"

עליזה: "כמו לבהמות!"

דויד טובי: "הם שיקרו!"

רפי ומזל: "אני נשבע שעד סוף חיי..."

אותי אמא: אני עומדת למות" ואף אחר לא ניגש אליה. רק אחות אחת עברה על ידה ואמרה לה: "השתקי! כל המרוקאיות אהבות לצעוק כשהן יולדות!"

עליזה טובי, אחותו של רפי: "בבית-החולים באשקלון אנחנו מקבלות יחס גרוע. לאחיות ולרופאים יש יותר מדי ביטחון עצמי, והם מרשים לעצמם להתייחס אלינו כמו אל בהמות. למשל, חברה שלי צרחה מכאבים בזמן הלידה. המיילדת ניגשה אליה ואמרה לה: כשאכלת את זה היה לך טוב, ועכשיו פיתאום את צורחת? כשנולדה התינוקת, אמרה המיילדת: מפני שצרכת קיבלת עונש, ונולדה לך בת, ולא בן!"

רפי: "אני אשם. בגללי מזל מתה. אילו הייתי נשאר ללידה, לא היה קורה לה כלום. בכוח הייתי סוחב את הרופא למיטה שלה, עד שהיה בא ומציל אתה. פרה ממליטה מקבלת יחס טוב יותר מאשר מזל קיבלה: הרופא של החיות עומד לידה כל הזמן, וכולם